

ειδήτως παρέλαβον και ὅσα εὑρισκον Αἰολικά στοιχεῖα οὐ μόνον ὅπου τὸ μέτρον ἀπῆτει τοιαῦτα, λ.χ. *πίσυρες* παρὰ τὸ *τέσσαρες*, ἡμβροτον, γενικὴν πληθ. πρωτοκλίτων εἰς *-άων* κττ., ἀλλὰ και ὅπου οὐδεμία τοιαύτη ἀνάγκη ὑπῆρχε, λ.χ. ὄφελλε παρὰ τὸ ὄφειλεν, θεὰ παρὰ τὸ γενεή, *πόρδαλις*, *Αἰνείας*, *Ἐρμείας* (πρβλ. *Γυγάδας* παρ' Ἡροδότῳ Α'. 14), πάντως διότι ταῦτα οὕτως εἶχον παραδοθῆ και ὡς τοιαῦτα ἐγινώσκοντο.

Βεβαίως δὲν δυνάμεθα νὰ δικαιολογήσωμεν οὕτω πᾶσαν παντὸς Αἰολικοῦ στοιχείου χρῆσιν, ἀλλ' οὐδὲ δύνανται τις νὰ ἀπαιτήσῃ τοῦτο ἢ τίς δύνανται νὰ αἰτιολογήσῃ πᾶσαν παντὸς ἀπηρχαιωμένου χρῆσιν παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς, λ.χ. παρὰ Σοφοκλεῖ (Ἡλεκτρ. 132) «ὦ πλεῖστα μῶροι και φρενῶν τητόμενοι» ἀντὶ στερούμενοι κλ. κλ.

Ἄν τὰ εἰρημένα, ὅπως ἐγὼ πεῖθω ἐμαυτόν, ἀληθεύουν, διδασκόμεθα ἐξ αὐτῶν πρῶτον ὅτι τὰ λεγόμενα Ὀμηρικὰ ἔπη διὰ τοῦτον τὸν λόγον εἶναι ἀνάμεικτα ἐξ Αἰολικῶν και Ἰωνικῶν, ἀρχαίων και νεωτέρων γλωσσικῶν στοιχείων, διότι ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν φυλῶν και ἐπὶ μακροὺς αἰῶνας ἐποιοῦντο και μετεφέροντο ἀπὸ μιᾶς φυλῆς εἰς τὴν ἄλλην και οὕτω σὺν τῷ χρόνῳ διεμορφώθη και ἐγνώσθη κατὰ μικρὸν τοιοῦτος γλωσσικὸς τύπος, ὥστε εἰς τοῦτον ἐποιοῦντο και νέα ἔπη. Καὶ δεύτερον ὅτι πρὸς ἀληθῆ κατανόησιν τούτων, καθὼς και παντὸς φιλολογικοῦ ἱστορικοῦ φαινομένου, ἀναγκαίως ἔχει νὰ ἐξετάζωνται οὐχὶ μόνον ὡς γλωσσικά, ὡς τετελεσμένα και ἔτοιμα, ἀλλὰ και ὡς γινόμενα, ἐξελισσόμενα, ὅτε θὰ ἀνευρίσκωνται και τὰ αἷτια τῆς ἐμφανίσεως και ἅμα τῆς τοιαύτης ἢ τοιαύτης αὐτῶν ἐξελίξεως, τοῦτο δέ, ὡς γνωστόν, εἶναι ὁ σκοπὸς πάσης ἐπιστημονικῆς ἡμῶν ἐρεῦνης: *Τὸ εἶναι διὰ τοῦ γίνεσθαι.*

**ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ. — Ὀρεστικὸν Ἄργος, Διοκλητιανούπολις, Καστορία, ὑπὸ Ἄντ. Κεραμοπούλλου.**

Ἡ θέσις τοῦ Ὀρεστικοῦ Ἄργους εἶναι ἐξ ἐπιγραφῶν γνωστῆ (*Ἀθηνᾶ* 1913, 440) παρὰ τὴν Χρούπισταν (πρὸς ἀνατολὰς πλησίον τῆς λίμνης τῆς Καστορίας). Ζητεῖται ἡ θέσις τῆς Διοκλητιανουπόλεως (Προκ. περὶ κτισμ. 4, 3, 274) και ἡ σχέσις πρὸς τὸ Ἄργος και τὴν Καστορίαν.

Ἡ ἔρευνα ἀποδεικνύει, ὅτι τὸ Ὀρεστικὸν Ἄργος παρακμάσαν ποτὲ μετὰ τὸν πρῶτον αἰῶνα μ. Χρ. ὠχυρώθη ὑπὸ τοῦ «φιλοκτίστου» Διοκλητιανοῦ (284-305) και μετωνομάσθη εἰς Διοκλητιανούπολιν, σιωπηθέντος ἔκτοτε τοῦ ὀνόματος Ἄργους. Ἡ Διοκλητιανούπολις κατεστράφη ὑπὸ τοῦ Ἀλαρίχου (395), ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς (527-565) θέλων νὰ ὠχυρώσῃ τὴν χώραν αὐτόθι και εὐρῶν εὐέφοδον τὴν θέσιν τῆς κατεστραμμένης Διοκλητιανουπόλεως, ὠχύρωσεν ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ Κηλήτρου πλησίον

τὴν Καστορίαν, ἣς τὸ ὄνομα εἶχεν ἤδη πρότερον ἢ λίμνη (πρβλ. Λιβ. 31, 40). Τὰ τεῖχη ταῦτα σώζονται εἰς τὸν λαιμὸν τῆς χερσονήσου τῆς Καστορίας (πρβλ. Ἄννα Κομν. Ἄλεξ. Reiferscheid 168, 187).

**ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ. – Les marées dans la science ancienne, par D. Éginitis.**

L'étude des efforts faits par l'homme, depuis l'antiquité, pour la conquête de la vérité scientifique, tandis qu'elle fait progresser l'Histoire de la Science, est, en même temps, une nécessité importante pour la Science elle-même, un agent efficace de son progrès. La connaissance des voies, des méthodes, des procédés et des erreurs même, par lesquels a passé la pensée humaine, pour créer la Science, nous offre l'image fidèle de son évolution et constitue une leçon très instructive, un enseignement très fécond, qui illumine le savoir et éclaire la conscience du savant; c'est l'acheminement de l'intelligence, à travers le temps et l'espace, qui nous sert de guide, en nous éclairant vivement dans nos propres recherches.

D'autre part, l'examen attentif et pénétrant des investigations des anciens nous donne la faculté de communiquer directement avec la pensée intime des grands fondateurs de la Science et de percer le secret de son action, qui se manifeste dans leurs œuvres. Et en communiant ainsi avec les origines de la Science, en buvant à la source même, d'où sont issus les fonds intellectuels du monde civilisé, nous pouvons nous rendre, au dire de Descartes, plus sages et plus raisonnables et, par conséquent, plus forts.

Ainsi donc cette discussion non seulement nous permet de nous rendre un compte clair et précis de l'influence que ces grands esprits, qui ont posé tous les fondements de la Science, ont exercée sur son développement, non seulement nous donne quelquefois la joie d'exhumer des idées précieuses, qui souvent se cachent dans leurs travaux, mais encore elle constitue, pour nous autres Grecs, un devoir: le devoir de recomposer et de rassembler notre patrimoine spirituel, cette grande mine d'observations et de découvertes, si négligée, et, en même temps, si riche en connaissances et si pleine en pensées fécondes.

Et cet héritage, ce total de progrès que nous ont laissés les meilleurs des hommes, nous ayant précédés, loin de croire qu'il appartient à nous seuls, intéresse le monde tout entier; car il a été et est toujours l'instrument général de la civilisation universelle, le moyen supérieur, qui a servi